

[Cat/Cast] □Es talla única, no nos lo hemos hecho a medida

ANNA VASTARD :: 02/10/2019

Es triste pero sí: aparentemente, confia més el Estado en nuestra capacidad de autoorganización popular para hacer frente a las sentencias, que nosotr@s mism@s.

[Català]

És talla única, no ens l'hem fet a mida

Ahir vaig treure el cap per xarxes... Vaig durar poca estona. Si, ho sé, l'aniversari era ahir... Però la meva valoració la faré després de donar-me un temps per pair, ja que acumulem una indigestió considerable. Si. Vaig tard. Cap novetat, d'altra banda.

Ahir vaig fugir de l'èpica, del repartiment de medalles, de l'autocomplaença, de "mira com de bé ho vam fer els catalans i com de malament ho va fer l'Estat"...

Ahir, a més, les xarxes socials estaven impregnades d'un sentiment de decadència nostàlgica...

Com passa sempre i a tot arreu, també hi havia el sector setciències-visionari (visionari a posteriori, val de dir) que venia a instruir-nos a tots/es sobre com de malament ho vam fer i què i com s'hauria d'haver fet... Recordem que són d'aquest sector els que, durant les vagues del 3O o el 8N, semblava que fessin una cursa de fons per arribar a la pancarta de capçalera i posicionar-se bé per sortir a la foto. Els mateixos a qui ningú va veure fent la pancarta la nit abans. Aquells que no havien fet vaga en sa vida però ens venien a donar lliçons i sermons gratuïts a tothora. Aquells que es pensaven que les vagues es convocaven soles i es preparaven, també, soles...

Hi havia, també, un altre sector entestat en posar en bucle els vídeos de les càrregues policials (que jo probablement sóc molt aprensiva, però no veig la necessitat de recrear-nos-hi d'aquesta manera...) com si, el fet de veure les imatges d'un sàdic obrint els caps de la gent a cop de porra, legitimés més els seus arguments... Sovint s'acompanyava d'alguna mena de comparativa d'un nivell de Barrio Sésamo entre "govern bo vs. govern dolent". Un Govern que semblava escandalitzar-se i denunciava la violència policial, mentre el Gobierno la justificava i/o mirava a una altra banda. Personalment, crec que els abusos de poder per part d'agents armats i uniformats MAI són justificables. Però que qui surti a denunciar la brutalitat policial, justificant l'abandonament de les seves funcions en marxar a l'exili, ho faci apel·lant a la "voluntat de garantir la seguretat dels ciutadans, després de quedar impactat per la brutalitat de les imatges de les càrregues de l'1O"... A veure, senyors/es; no siguem hipòcrites!

Perquè cal dir que ni la Policia Nacional ni la Guàrdia Civil van fer RES que els Mossos no haguessin fet prèviament (i sense que hi hagués l'article 155 que, de fet, ningú recordava que existia...).*

I és que **si d'alguna cosa anem fluixos**, en general (però MOLT fluixos), **és de memòria col·lectiva**.

Val a dir que alguns s'han agafat a aquesta desmemòria per reescriure el relat dels fets a conveniència. Com s'explica, si no, que un Govern gosi posar-se la medalleta d'haver fet possible l'1O? A què juga?

D'entrada recordem, si us plau, qui guardava urnes a casa seva. No en sabem els noms, evidentment... però sabem del cert que no eren alts càrrecs de la Generalitat.

Recordem, també, les negatives d'última hora a obrir alguns col·legis electorals, amb les excuses més *variopintes* imaginables...

El màxim exponent de desobediència que les entitats sobiranistes van posar sobre la taula va ser fer una crida a la gent a fer cues a les portes dels col·legis electorals tancats, papereta en mà, perquè ens fessin la foto... perquè el món ens mira (sic).

Recordem, també, a un President de la Generalitat (amb immunitat parlamentària, per cert) canviant de cotxe sota un pont mentre la guàrdia Civil atonyinava a tot bitxo vivent, els seus propis veïns i veïnes, que defensaven el col·legi electoral del seu poble perquè ell pogués votar. Però va decidir anar al poble del costat per assegurar-se la foto votant... perquè era "una imatge molt potent". Que si ja sabien que el referèndum era simbòlic, si volien una foto potent perquè "el món ens mira"... **Si volien simbolisme, què millor que un President de la Generalitat defensant una urna, colze a colze, amb les seves veïnes?** O, quina imatge més potent hi pot haver, que la d'un President amb el cap obert d'un cop de porra per defensar el dret a vot? O es que, en realitat, garantir la integritat física d'un val més que la de tot el seu poble?

I és que, si volem rememorar l'esperit de l'1O, més ens valdria deixar de banda a polítics i grans dirigents de masses i recordar què va passar abans, durant i després, de l'1O.

Cal recordar que, davant la "proposta estelar" de fer cues, papereta en mà, van ser les pròpies bases de l'ANC i Òmnium les que van deixar plantats a la direcció de les entitats deixant clar que si ningú els garantia l'obertura dels col·legis electorals... Ja ens n'encarregaríem, la gent, de garantir que aquests no tanquessin divendres, en acabar les classes...

Va ser aquesta mateixa gent la que, de matinada, plovent (si, sembla que ens encanta posar-li més èpica al tema, i la pluja sempre ajuda...), sense cap suport ni garanties jurídiques de res, van carregar les urnes dins dels seus propis vehicles i les van portar als col·legis electorals a primera hora del matí.

I va ser aquesta mateixa gent que, un cop van començar a circular de forma viral les imatges de les primeres càrregues policials, va respirar fons, va entrellàçar els braços amb els veïns i veïnes que tenien al seu costat i van decidir, plenament conscients de a què s'exposaven, que no estaven disposades a retrocedir.

Cal dir que, algunes, no ens hauríem jugat ni un duro a que passaria tot això... De fet,

l'anàlisi que fèiem partia de la base d'acceptar el tarannà habitual, majoritari, de la societat catalana que sempre ha defugit la confrontació i el conflicte directe. Érem moltes les que havíem assumit, amb resignació, que el màxim a que podíem aspirar era intentar obrir les escoles. Perquè quan comencessin a caure les hòsties, els "catalanets de bé" es queixarien molt, denunciarien la injustícia i, alhora, recollirien les coses i marxarien cap a casa, resignats... Si més no, això era el que havíem viscut, sempre, davant qualsevol amenaça repressiva.

Perquè, sí: qualsevol persona que s'hagi plantat en algun moment de la seva vida davant d'un agent d'algun cos policial, sense intenció de retrocedir, sap que les hòsties li cauran per totes bandes...

L'1 d'octubre del 2017 va desbordar fins a extrems inimaginables les expectatives que poguéssim tenir de fins on s'aguantaria o què es podia arribar a aconseguir amb l'autoorganització popular.

Sembla, però, que ens n'hem oblidat.

Qui no ho ha oblidat és l'Estat i, prova d'això, n'és l'operació repressiva delirant que va desplegar fa poc més d'una setmana...

És trist però sí: aparentment, **confia més l'Estat en la nostra capacitat d'autoorganització popular per plantar cara a les sentències, que nosaltres mateixes.**

Nosaltres hem preferit centrar-nos en marcar les diferències, marcar perfil, cosa que sempre se'ns dona bé, regalant tot els mèrits a qui ja se'ls va intentar adjudicar des del minut ú: la classe política.

Dins del sector independentista/sobiranista/anti-Estat, hi ha qui porta temps remonent-se dins del vestit del Procés™, constatant l'evidència: aquest vestit no està tallat pel nostre patró, no ens va a mida.

Sembla que hem oblidat que, en realitat, el Procés™ és talla única. A alguns els va enorme, a d'altres els fa bossa per una banda o per una altra i a d'altres ens tibia per totes bandes...

Però el que hauríem d'haver après de l'1O del 2017 és que, per més incòmode que sigui el vestit... l'alternativa és quedar-nos en pilotes.

*Si no us ho creieu, i ja que us agrada el gore, busqueu imatges de les càrregues policials del desallotjament de Plaça Catalunya durant el 15M. O les d'Aturem el Parlament (que "oh! Sorpresa!", hi ha companyes jutjades a l'Audiència Nacional que van ser denunciades pel Govern encapçalat per Artur Mas, acusades de SEDICIÓ... Per pensar-hi). O les de les vagues generals del 2012. Per cert, a la darrera (14N2012), Ester Quintana va perdre un ull per l'impacte d'una bala de goma disparada pels Mossos i el Conseller d'Interior (Felip Puig) va arribar a donar 3 o 4 versions oficials diferents fins que es va demostrar que els Mossos mentien... Doncs bé, tot i assumir que el tret era injustificat, ja que no hi havia CAP aldarull

en aquella zona, no es va poder condemnar l'agent que va disparar perquè (sorpresa!) ningú el va poder identificar i ningú, dins del cos de mossos, es va molestar a investigar-ho.

[Castellano]

Es talla única, no nos lo han hecho a medida

Ayer me dejé caer por las redes... Duré poco rato. Si, lo sé, el aniversario era ayer... pero mi valoración la haré después de darme un tiempo para digerir, que ya acumulamos una indigestión considerable. Sí, voy tarde. No es novedad, por otro lado.

Ayer huí de la épica, del reparto de medallas, de la autocomplacencia, del "mira lo bien que lo hicimos los catalanes y lo mal que lo hizo el Estado"...

Ayer, además, las redes sociales estaban impregnadas de un sentimiento de decadencia nostálgica...

Como ocurre siempre y en todas partes, también estaba el sector sabelotodo-visionario (visionario a posteriori, también hay que decirlo) que venía a instruirnos a todos/as sobre lo mal que lo hicimos y qué y cómo deberíamos haberlo hecho... Recordemos que son de este sector los que, durante las huelgas del 3O o el 8N, parecía que hacían una carrera de fondo para llegar a la pancarta de cabecera y posicionarse bien para salir en la foto. Los mismos a los que nadie vio haciendo la pancarta la noche anterior. Aquellos que no habían hecho huelga en su vida pero nos venían a dar lecciones y sermones gratuitos a todas horas. Aquellos que se pensaban que las huelgas se convocaban solas y se preparaban, también, solas...

Había, también, otro sector empeñado en poner en bucle los vídeos de las cargas policiales (yo probablemente soy muy aprensiva, pero no veo la necesidad de recrearnos en ellos de esta manera...) como si el hecho de ver las imágenes, de un sádico abriendo las cabezas de la gente a golpe de porra, legitimara más sus argumentos... A menudo se acompañaba de algún tipo de comparativa del nivel de Barrio Sésamo entre "gobierno bueno vs. gobierno malo". Un Govern que parecía escandalizarse y denunciaba la violencia policial, mientras el Gobierno la justificaba y/o miraba hacia otro lado. Personalmente, creo que los abusos de poder por parte de agentes armados y uniformados NUNCA son justificables. Pero que quien salga a denunciar la brutalidad policial, justificando el abandono de sus funciones al irse al exilio, lo haga apelando a la "voluntad de garantizar la seguridad de los ciudadanos, tras quedar impactado por la brutalidad de las cargas del 1O"... A ver, señores/as: no seamos hipócritas!

Porque hay que decir que ni la Policía Nacional ni la Guardia Civil hicieron NADA que los Mossos no hubieran hecho previamente (y sin que hubiera el artículo 155 que, de hecho, nadie recordaba que existía...).*

Y es que **si de algo vamos flojos**, en general (pero MUY flojos), **es de memoria colectiva**.

Cabe decir que algunos se han refugiado en esta desmemoria para reescribir el relato de los hechos a conveniencia. ¿Cómo se explica, si no, que un Govern ose ponerse la medallita de haber hecho posible el 1O? ¿A qué juega?

De entrada recordemos, por favor, quién guardaba urnas en su casa. No sabemos los nombres, evidentemente... Pero sabemos que no eran altos cargos de la Generalitat.

Recordemos, también, las negativas de última hora a abrir varios colegios electorales, con las excusas más variopintas imaginables...

El máximo exponente de desobediencia que las entidades soberanistas pusieron sobre la mesa fue hacer una llamada a la gente a hacer cola en las puertas de los colegios electorales cerrados, papeleta en mano, para que nos hicieran la foto... porque el mundo nos mira (sic).

Recordemos, también, a un Presidente de la Generalitat (con inmunidad parlamentaria, por cierto) cambiando de coche bajo un puente mientras la Guardia Civil zurraba a todo bicho viviente, a sus propios vecinos y vecinas, que defendían el colegio electoral de su pueblo para que él pudiera votar. Pero decidió ir al pueblo de al lado para asegurarse la foto votando... porque era "una imagen muy potente". Que si ya sabían que el referéndum era simbólico, si querían una foto potente porque "el mundo nos mira"... **Si querían simbolismo, ¿qué mejor que un presidente de la Generalitat defendiendo una urna, codo con codo, con sus vecinas?** O, ¿qué imagen más potente puede haber, que la de un Presidente con la cabeza abierta de un porrazo por defender el derecho a voto? ¿O es que, en realidad, garantizar la integridad física de uno vale más que la de todo su pueblo?

Y es que, si queremos rememorar el espíritu del 1O, más valdría dejar de lado a políticos y grandes dirigentes de masas y recordar qué pasó antes, durante y después del 1O.

Hay que recordar que, ante la "propuesta estelar" de hacer colas, papeleta en mano, fueron las propias bases de ANC y Òmnium las que plantaron a la dirección de las entidades, dejando claro que si nadie les garantizaba la apertura de los colegios electorales... ya nos encargaríamos, la gente, de garantizar que no cerraran el viernes, al terminar las clases...

Fue esta misma gente la que, de madrugada, lloviendo (sí, parece que nos encanta ponerle más épica al tema, y la lluvia siempre ayuda...), sin ningún apoyo ni garantías jurídicas de nada, cargó las urnas dentro de sus propios vehículos y las llevó a los colegios electorales a primera hora de la mañana.

Y fue esta misma gente la que, una vez empezaron a circular de forma viral las imágenes de las primeras cargas policiales, respiró hondo, entrelazó los brazos con los vecinos y vecinas que tenían al lado y decidieron, plenamente conscientes de a qué se exponían, que no estaban dispuestas a retroceder.

Hay que decir que, algunas, no nos hubiéramos jugado ni un duro a que pasaría todo esto... De hecho, el análisis que hacíamos partía de la base de aceptar el carácter habitual, mayoritario, de la sociedad catalana que siempre ha rehuido la confrontación y el conflicto directo. Éramos muchas las que habíamos asumido, con resignación, que lo máximo a lo que podíamos aspirar era a intentar abrir las escuelas. Porque cuando empezaran a caer las

hostias, los "catalanets de bé" se quejarían mucho, denunciarían la injusticia y, asimismo, recogerían las cosas y se marcharían a casa, resignados... Por lo menos, esto era lo que habíamos vivido, siempre, ante cualquier amenaza represiva.

Porque, si: cualquier persona que se haya plantado en algún momento de su vida delante de un agente de algún cuerpo policial, sin intención de retroceder, sabe que las hostias le caerán por todos lados...

El 1 de octubre del 2017 desbordó hasta extremos inimaginables las expectativas que pudiéramos tener de hasta dónde se aguantaría o qué se podía llegar a conseguir con la autoorganización popular.

Parece, sin embargo, que nos hemos olvidado de ello.

Quien no lo ha olvidado es el Estado y, prueba de ello, es la operación represiva delirante que desplegó hace poco más de una semana...

Es triste pero sí: aparentemente, **confía más el Estado en nuestra capacidad de autoorganización popular para hacer frente a las sentencias, que nosotr@s mism@s.**

Nosotr@s hemos preferido centrarnos en marcar diferencias, marcar perfil, lo que siempre se nos da bien, regalando todos los méritos a quien ya se los intentó adjudicar desde el minuto uno: la clase política.

Dentro del sector independentista/soberanista/anti-Estado, hay quien lleva tiempo removiéndose dentro del traje del Procés™, constatando la evidencia: éste traje no está cortado según nuestro patrón, no nos va a medida.

Parece que han olvidado que, en realidad, el Procés™ es talla única. A algunos les va enorme, a otros les hace bolsa por un lado o por otro y a otr@s nos aprieta por todos lados...

Pero lo que deberíamos haber aprendido del 1O de 2017 es que, por más incómodo que sea el traje... la alternativa es quedarnos en pelotas.

*Si no os lo creéis, y ya que os gusta el gore, buscad imágenes de las cargas policiales del desalojo de Plaza Catalunya durante el 15M. O las de Aturem el Parlament (que "oh! Sorpresa!", hay compañeras juzgadas en la Audiencia Nacional que fueron denunciadas por el Govern, encabezado por Artur Mas, acusadas de sedición... Da para pensar en ello). O las de las huelgas generales de 2012. Por cierto, en la última (14N2012), Ester Quintana perdió un ojo por el impacto de una bala de goma disparada por los Mossos y el Conseller de Interior (Felip Puig) llegó a dar 3 o 4 versiones oficiales distintas hasta que se demostró que los Mossos mentían... Pues bien, aún asumiendo que el tiro era injustificado, ya que no había altercados en aquella zona, no se pudo condenar al agente que disparó porque (sorpresa!) nadie lo pudo identificar y nadie, dentro del cuerpo de Mossos, se molestó en investigarlo.